

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 29^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ | 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1915 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1071

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Νά ζητήσωμεν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὰ εὐπορα νὰ στερηθοῦν τὸ γλυκισμὰ των ἢ τὰς μικρὰς των ἀπολαύσεις καὶ ἀπὸ τὰς μικρὰς οικονομίας των νὰ συντελέσουν εἰς ἀνακούφισιν τῶν μικρῶν τῶν πτωχῶν ἐπιστράτων, θὰ ἦτο πολὺ ὠραῖον πρᾶγμα καὶ πολὺ παιδαγωγικόν, ἀλλὰ πολὺ δύσκολον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν.

Νά ζητήσωμεν ὅμως νὰ διασκεδάσωμεν κατὰ τρόπον παιδαγωγικόν τὰ εὐπορα παιδιὰ καὶ ἀπὸ τὴν μικρὰν εἰσπραξίν τῆς διασκεδάσεώς των νὰ δημιουργήσωμεν τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν συντήρησιν τῶν παιδιῶν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πατρίδος εἶναι εὐκολον καὶ πολὺ ἐφικτόν. Ἄλλως τε τὸ ἕνα δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο. Τόσον τὸ καλλίτερον δέ, ἂν κατορθωθοῦν καὶ τὰ δύο.

Αὐτὸ φυσικὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῶν γονέων καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἀντιλαμβάνονται τὰ καθήκοντά των πρὸς τὴν ἄλλην τάξιν τῶν γονέων, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς αὐτοὶ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἀγαποῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, διὰ συντήρησιν τῶν ὁποίων ἐργάζονται, κοπιᾶζουσι, παλαιῶν κάθε ὥραν καὶ κάθε στιγμὴν ἕνα ἀγῶνα δύσκολον, τραχύν, συχρὰ σκληρὸν καὶ ἀφόρητον. Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ψωμιοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἐνδύματος, ὑπὲρ τοῦ πικουρισιοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἰατροῦ καὶ τῶν φαρμάκων, ὑπὲρ τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ σχολείου, ὑπὲρ τοῦ γλυκίσματος καὶ τοῦ παιγνιδιοῦ, διότι τὰ παιδιὰ ὅλα ἀδιακρίτως ἔχουν ἀνάγκην ὅλων αὐτῶν διὰ νὰ ζήσουν—

ἀπεσπᾶσθησαν σήμερον οἱ πτωχοὶ γονεῖς, ὄχι διὰ νὰ ξεκουραστοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ κακοπάθουν, νὰ χάσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ ἄνθρωπον εἰς ἕνα ὄπλον ἔμφυχον, μίαν δύναμιν ἀμυντικὴν, εἰς ἕνα μῦρον γιγαντείου φρουρίου, τὸ ὅποτον θὰ ὑψωθῆ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐχθροῦ, ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη καὶ θὰ δεχθῆ τὰς σφαίρας τοῦ τρυποῦν τὰς σάρκας καὶ τὰς ὀδύδας τοῦ σχίζουσι καὶ κουρελιάζουσι καὶ κατακομματιάζουσι τὰ ἀνθρώπινα σώματα.

Ἄλλὰ ἐὰν δὲν ληφθῆ ἀνάγκη τοιούτων θυσιῶν καὶ ἐὰν ἀπλῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ χρησιμεύσουν ὡς ἀπειλὴ δι' ἐκείνους, τοῦ θὰ εἶχαν ὄρεξιν νὰ ἀρπάσουν ἢ νὰ ληστεύσουν μέσα εἰς τὴν τρομερὰν ἀνθρωποπάλην τοῦ γίνεται γύρω μας τὴν μετὰ τὸ αἶμα μας ἀνακτηθεῖσαν παλαιὰν κληρονομίαν, πάλιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι καταδικασμένοι νὰ ὑποστοῦν μύριους κινδύνους ψυχικοὺς καὶ κακοπαθείας καὶ στερήσεων.

Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ κάτω ἀπὸ ἕνα ἀντίσκηνον, μετὰ δύο μοναδικὰς κουβέρτας θὰ τουρτουριάζουσι καὶ θὰ αἰσθάνωνται νὰ ριζοβολοῦν εἰς κάθε κλειδωσιν τοῦ ταλαιπωρημένου καὶ ἐξηνητημένου σώματος των ὅλα τὰ ὑπολείμματα τῆς κακῆς κυκλοφορίας, τοῦ γεννᾶ ἢ ὑγρασία καὶ τὸ ψῆχος, καὶ τοῦ κυοφοροῦν τὰς ἀρθροίτιδας καὶ τοὺς ρευματισμοὺς καὶ τὰς ἀγγυλώσεις τῶν μελῶν, θὰ τοὺς πιέζη μαζὴ τὴν ψυχὴν καὶ ὁ μαῦρος ἐπιβάτης τῶν στερήσεων καὶ τῶν κακουχιῶν τῶν ἐδῶ ἀγαπημένων των.

Αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν, αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν

έχουν την υποχρέωσιν να ανακουφίσουν οι ευτυχημένοι γονεῖς, δίδοντες συγχρόνως ένα μεγάλο μάθημα ἀλληλεγγύης εἰς τὰ μικρά των. Τὸ νὰ στερηθοῦν τὸ φρούτο των καὶ τὸ γλύκισμά των, καὶ εἰς ἓνα κουμπάρᾳ νὰ ἀποταμιεύουν ὅλας των τὰς μικρὰς οἰκονομίας, τὸ νὰ ζητήσουν εἰς χρήματα κάθε δῶρον καὶ κάθε παιγνιδάκι των, τὸ νὰ περάσουν ἐφέτος μὲ τὸ περσινὸ φόρεμα καὶ τὸ περσινὸ καπέλλο των καὶ ὁ κουμπάρᾳ των νὰ δεχθῆ τὸ ἀντίτιμον κάθε πολυτελείας καὶ κάθε περιττῆς ἀπολαύσεώς των, διὰ νὰ μὴ στερηθοῦν τὰ μικρὰ τῶν ἐπιστράτων ὅ,τι τοὺς ἀναγκαστὶ ἀπολύτως, εἶναι καθήκον καὶ μάθημα μαζῆ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τιμὴ πρὸς τοὺς ὑπερσπιστάς της.

Αὐτὸ τὸ μάθημα ὀφείλει νὰ διδάξῃ κάθε μητέρα εἰς τὸ μικρὸ της. Φυσικὸν ἐν τούτοις εἶναι νὰ μὴ στερηθοῦν τὰ μικρὰ καὶ κάθε διασκέδασιν. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ συνδυασμὸς τοῦ Λυκείου τῆς Παιδικῆς Κυριακάτικης συγκεντρώσεως μὲ τὸ ἀντίτιμοντῆς εἰσόδου διατιθέμενον ὑπὲρ τῶν μικρῶν τῶν ἐπιστράτων ἀνταποκρίνεται εἰς κοινὴν ἀνάγκην καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ἐπὶ πλέον δὲ καὶ εἰς ἓνα σύστημα ψυχολογίας τῶν μικρῶν, ὑπὸ ὄρους παιδαγωγικῶν, οἱ ὅποιοι θὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν ὑπερδιεγερσιν τῆς παιδικῆς φαντασίας ἀπὸ τὰ ἐξωφρενικὰ κινηματογραφικὰ θεάματα.

K. PAPPEN

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

“Ὅλα τὰ χεῖδευε μ’ ἓνα χρυσοκόκκινο φῶς ὁ ἥλιος. Τὴν θάλασσα, τοὺς βράχους, καὶ τὰ δύο παιδάκια ποῦ ἐπαιζοῦσαν ζαπλωμένα στὴν ἀμμουδιά. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ τελευταῖο θερμὸ τοῦ φιλὶ ὅλα ἐφάνιντο εὐτυχισμένα τὸ ἥσυχον αὐτὸ δειλινό.

Μόλις πρὸ λίγης ὥρας εἶχαν γνωρισθῆ τὰ δύο μικρά, καὶ τώρα ὁ Νίκος ἐνῶ ἐγέμιζε τὸ καπέλλο του μὲ πολύχρωμα κογγύλια διηγείτο σὴν καινούρικον φίλην πῶς ἄφησε τὴν μικρὴν τοῦ ἀρραβωνιαστικῆς τῆς Ἀθήνας. Ἄλλο αὐτὸ δὲν τὸν ἐστενοχωροῦσε καθόλου, γιὰτὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσε πᾶσι. Καὶ στὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς ἐκμυστηρεύσεως τὴν ρώτησε ἂν θέλῃ ν’ ἀρραβωνισθῆ, ἀμέσως οἱ δύο τους. Καὶ ἡ Λιλίκα τὸν κύτταξε ἐκπληκτικῶς, καὶ γιὰ ν’ ἀκούσῃ καλλίτερα τὰ λόγια ποῦ δὲν καταλάβαινε, ἔσκυβε στὸν μικρὸν τῆς φίλον, καὶ ἡ μαῦρες τῆς μπούκλες ἀκουμποῦσαν στὰ ξανθὰ κομμένα μαλλιά του...

Εἶχε περάσει τὰ δέκα της χρόνια τριγυρισμένη ἀπὸ τῆς προτεκτικῆς φροντίδας τῆς μητέρας της. Τὴν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ κάθε ὀμιλία ποῦ δὲν ἦταν γιὰ τὴν ἡλικία της, καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἄφινε νὰ ξεφυλλίσῃ τὰ βιβλία τῶν παρκαμυθῶν ποῦ γράφουν γιὰ τῆς ἐρωτευμένες βασιλοπούλες. Ποτὲ της λοιπὸν δὲν εἶχε ἀκούσει τόσῳ περιέργῳ πρωτοφανῆ πράγματα. Πόσω θὰ ξαφνισθῆ ἡ μαμά της ὅταν τὸ βράδου τῆς τὰ διηγήθῃ! Ἴσως μάλιστα ἐκεῖνη ποῦ ξέρῃ τόσα πράγματα νὰ τῆς τὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερα. Δὲν ἐτολμῶσε νὰ ρωτήσῃ τὸν Νίκο. Πῶς νὰ φανῆ τόσῳ κουτῆ! Ἄλλὰ θὰ μπόρῃ νὰ τὰ θυμῆθῃ ὅλα αὐτὰ;... Καὶ ἡ Λιλίκα ἔσκυβε ὀλοένα περισσότερο στὸ ξανθὸ ἀγοράκι ξεχνῶντας ἐντελῶς τὰ κογγύλια της.

Ἐξάφνα χαρούμενες φωνῆς ἀντήχησαν στὴν σιωπηλὴν ἀκρογυαλιά. Δυὸ μικρὰ χωριατόπουλα ζυπόλητα, σχισμένα, ἐπέρασαν τρέχοντας ἐμπρὸς των, ἐμπῆκαν μέσα στὸ διαφανὲς νερὸ ποῦ ἐσχημάτιζε κύκλους τριγύρω στὰ ἡλιοκκμμένα πόδια των, καὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦν καθούρια στοὺς βράχους. Ὁ Νίκος πῆδησε ὄρθιος, τὰ πλησίασε, καὶ σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ παίξῃ μαζὺ των, ξεχνῶντας τὴν μικρὴν του φίλην.

Καὶ ἡ Λιλίκα τὸν εἶδε μὲ μάτια γεμάτα παράπονον νὰ πηδᾷ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο ὀλοένα πρὸ μακροῦ. Τὸν ἄκουε νὰ γελά μὲ τοὺς καινούριους του φίλους, καὶ ὅταν ἔστρεψε πίσω ἀπὸ τοὺς μεγάλους βράχους, καὶ δὲν ἐφάνετο πιά, ἡ μικρούλα ἐκρυψε τὸ κεφαλάκι της ἐπάνω στὴν ἄμμο ἀνάμεσα στὰ κογγύλια, καὶ ἐκλαιγε πολλὴν πολλὴν ὥρα. Τί εἶχε ἡ Λιλίκα δὲν καταλάβαινε, μόνον μιά μεγάλη λύπη ἠσθάνετο νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν μικρὴν της καρδιά. Καὶ ὅταν τὸ βράδου γύρισε στὴν μαμά της, δὲν τῆς μίλησε γιὰ τὰ παράξενα πράγματα ποῦ ἄκουσε, οὔτε γιὰ τὴν ξαφνικὴν τῆς λύπην....

ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ

*Σὲ κλαίει λαός. Πάντα χλωρὸ νὰ σείεται τὸ χοιτάρι
στὸν τόπον ποῦ σὲ πλάγισε τὸ βόλι, ὦ παλληγάρι!
Παγάλαφος ὁ ἕπρος σου τοῦ Ἀπολλῆ τὰ πουλιά
οὐκ οὐκ σπυρισθῆ σου νὰ τὰ κοῦς λογάκια καὶ φιλιά,
καὶ νὰ σοῦ φτάνουν τοῦ χειμῶνα οἱ καταροχάτες
οὐκ οὐκ τουφεκιοῦ ἀστραπόβροστα καὶ οὐκ οὐκ πολέμου κραχίτες.
Πλατεῖα τοῦ δνείρου μας ἡ γῆ καὶ ἀπόμικρη καὶ γέφυρες
ἐκεῖ καὶ σβετὲς γοργά.
Ἰερὴ στιγμή. Σὺν πρὸ πλατεῖα τὴ δειχνεῖς, καὶ τὴ φέρνεῖς
οὐκ οὐκ τὸ κοινά!*

1904 Ἀπὸ τὴν Πολιτεία καὶ τὴν Μοναξία ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Εἰς ἓνα κρεβάτι πόνου, γρηά, ἐξηντημένη, σβυσμένη πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν ζωντανῶν, ἀποθνήσκει ἐξόριστος καὶ ἀπατρις ἡ τελευταία αὐτοκράτειρα τῆς Γαλλίας Εὐγενία.

Εἰς ὀλίγους ἀνθρώπους ἔμειδίασεν ἡ τύχη ὅσον εἰς τὴν γυναῖκα αὐτήν, καὶ σπανίως ἡ δόξα τῆς ἐμμορφιάς, τῶν μεγαλείων καὶ τοῦ θριάμβου ἐστεφάνωσε γυναικεία μέτωπα βασιλοσῶν ὡς τὸ ἰδικόν της.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαιώματα οἰκογενειακὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου, κόρη ἀπλῶς Ἰσπανοῦ μεγιστᾶνος τοῦ κόμητος Μορτίγιο, ἡ κόμησσα δε Τέμπα—εἶναι ὁ τίτλος μὲ τὸν ὅποιον ἐπαρουσιάσθη ἡ Εὐγενία εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1851—εἴλκευεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος τοῦ III.

Ἐγενήθη εἰς τὴν Γρενάδην τὸ 1826 κατὰ τὴν ἐμφάνισιν της λοιπὸν εἰς τὴν Γαλλίαν ἦτον εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ἡλικίαν καθ’ ἣν ἄλλαι γυναῖκες τῆς ἐποχῆς της θὰ ἐθεωροῦντο πλέον γεροντοκόραι. Ἄλλ’ ἡ Ἰσπανὶς κόμησσα συνεδύαζε μὲ τὸ ἔξοχον θέλημα ἀνδραλουσίας ἐμμορφιάς τόσον πνεῦμα καὶ χάριν, ὥστε νὰ γίνῃ περιζήτητος εἰς τὰς μεγαλυτέρας αἰθούσας τῆς Γαλλίας. Ἡ εἰσόδος της εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Ἡλυσίων ἐσήμανεν ἀποφασιστικὰ τὴν τύχην της. Ὁ Ναπολέων τὴν ἐρωτεύθη μὲ τόσον πάθος, ὥστε παρ’ ὅλους τοὺς φραγμοὺς καὶ τὰ ἐμπόδια, ποῦ ἠθέλησε νὰ τοῦ παρεμβάλῃ ἡ ἐπίσημος διπλωματία καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς χώρας του, ὁ γάμος του μὲ τὴν Ἰσπανίδα κόμησσαν δὲν ἠμποδίσθη. Ὁ Ναπολέων μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Γαλλικῆς Γερουσίας, ἡ ὁποία ἀντίστατο εἰς τὸν γάμον αὐτόν. Ἀντιτάσσων δὲ αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν γερουσιαστῶν ὑπὲρ τῆς ἀποφασεῶς του, εἶπε τὸ περίφημον ἐκεῖνο: Εἶναι καιρὸς οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας νὰ καταργήσουν τὴν παράδοσιν τῶν μεταξὺ βασιλικῶν μόνον οἰκῶν γάμων, οἱ ὅποιοι οὔτε εὐτυχεῖς ὑπῆρξαν, οὔτε ἔδωκε πάντοτε εἰς τὴν Γαλλίαν ἀξίους κληρονόμους τοῦ δοξασμένου θρόνου της.

Εἰς τὴν ῥητὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τοῦ αὐτοκράτορος ἡ Γαλλικὴ Γερουσία ὑπέκυψε καὶ οἱ γάμοι τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τῆς κομῆσεως τοῦ Τέμπα ἐτελέσθησαν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐκκλησίαν τῆς Notre Dame τῶν Παρισίων εἰς τὰς 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1853. Ὁ πλοῦτος, αἱ τιμαὶ καὶ τὰ πολῦτιμα δῶρα, τὰ ὅποια προσεφέρθησαν εἰς τὴν

Ο κ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ
Ὁ νέος Πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν

νέαν αὐτοκράτειραν κατὰ τοὺς γάμους ὑπερέβησαν κάθε ἄλλην παρομοίαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τελετήν.

Οἱ φημισμένοι ἀδάμαντες τοῦ Γαλλικοῦ Στέμματος, λέγει μία περιγραφή τῆς ἐποχῆς, ἠΰξαναν τὴν λάμψιν τῆς ἐμμορφιάς της καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ εἰπῆ κανεὶς ἂν τὸ φῶς τῶν μα-

مناستروہ خانداوی سلاوی
 Vue de Devé-Hani à Monastir.
 Απόφης Δεβεχνίου ἐν Μοναστηρίῳ.

ΤΟ ΠΟΛΙΩΡΚΥΜΕΝΟΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ, ΟΠΟΥ ΩΡΓΑΝΩΘΗ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ ΠΡΟΣ ΦΡΟΥΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

της και ἡσθάνθη μέσα εἰς τὸ δυνατὸν εἶναι της τὴν ἀριότητα ποῦ ποθεῖ διὰ τὴν νεότητά ὀλόκληρον τοῦ μέλλοντος. Ἄλλὰ ἡ πείρα δὲν τὴν ἐδίδαξε, καὶ τῆς εὔχομαι νὰ μὴ τὴν διδάξῃ ποτέ, ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ κόκκινα ρόδα, μὲ τὰ ὁπαῖα φαίνεται ὅτι ὁ ἔρωσ στρώνει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, κρύβουν ἀγκάθια φαρμακερά, ὅτι αὐτὴ ἡ φύσις του εἶνε τυραννικὴ, καὶ ὅτι ἡ ὑποδουλούμενοι εἰς τὸν ἔρωτα πρέπει νὰ εἶνε ὑπεράνθρωποι διὰ νὰ αἰσθανθοῦν γιὰ πολὺν καιρὸν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν των τὸ ὑπερκόσμιον θαῦμα τῆς τελείας εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον μὲ τόσον λυρισμὸν καὶ βεβαιότητα ἔχουν διαρκῶς εἰς τὸ στόμα οἱ δύο της ἐρωτευμένοι.

Ὁ κριτικὸς τῆς «Ἐστίας» τὴν συνεβούλευσε νὰ διαβάξῃ Ζολᾶ γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ θετικώτερα τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς. Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει δίκαιον. Ἀπλούστατα διότι μεγαλείτερος θετικισμὸς ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ συμβολίζει κατὰ βάθος ὁ **Φλοισβος** δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ἀφοῦ ζητεῖ, οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἐγὼ, τοῦ ἀτόμου, ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς ἀδιάφορον, χωρὶς νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἐξετάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴν εἶδος καὶ ποίας φύσεως ἐρεῖπια θὰ θεμελιωθῇ ἡ εὐτυχία αὐτῆ.

K. PAPPEN

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἡ Ἄννα ἐπερίμεναν ἀπάντησιν εἰς τὸ τελευταῖο της γράμμα, ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις δὲν ἤρχετο. Ἡ ἀγωνία της ὅσο ἐπενοῦσαν ἡ ἡμέρες ἐμεγάλωνε. Χίλιχ δυὸ ἔβαζεν ὁ νοῦς της. Ἄλλὰ τὸ περὶ τραγικὸ ἦτον μὴπως ὁ νέος εἶχε πάθει τίποτε.

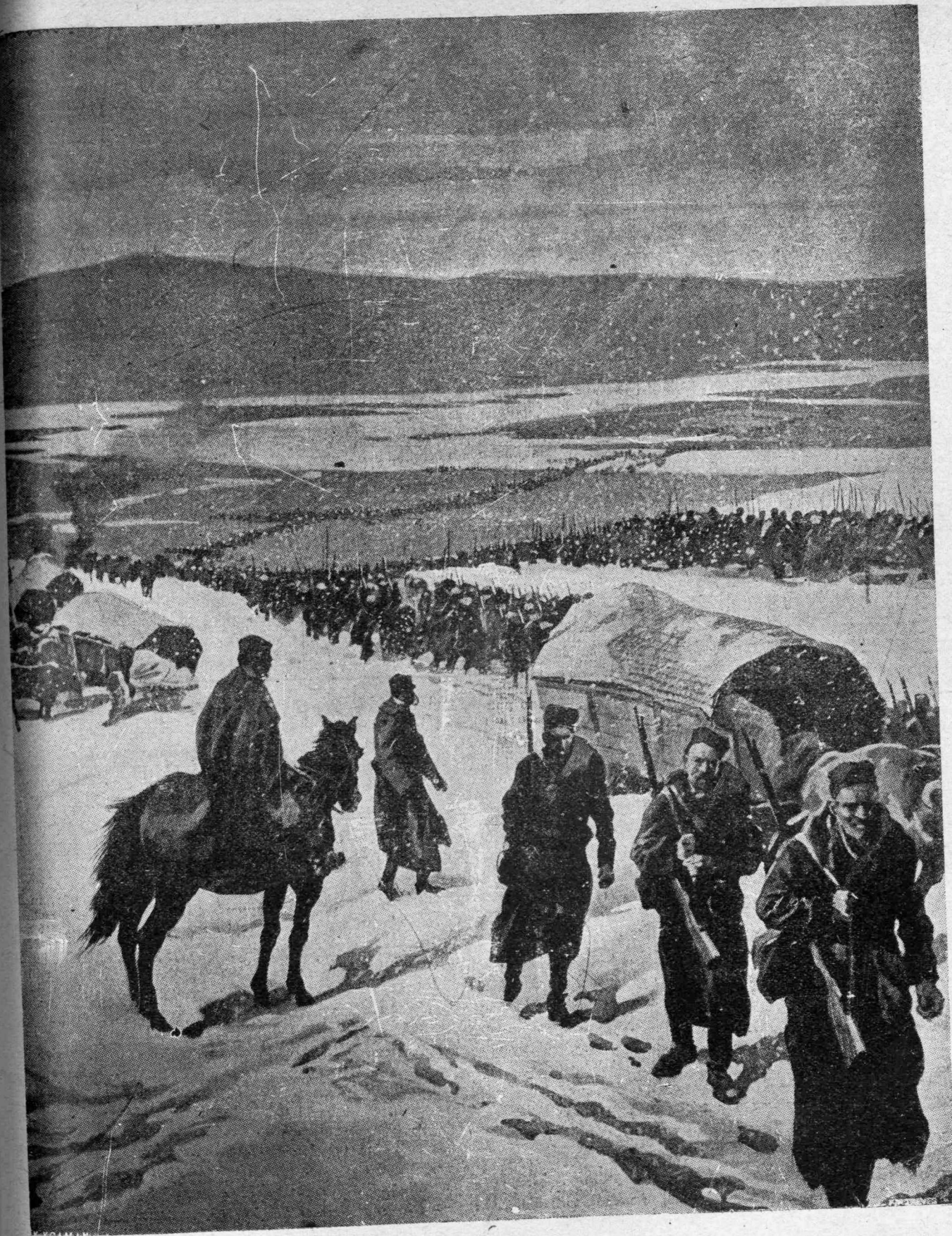
Ἐἶχε χάσει τὸν ὕπνον της καὶ ἔπλεν τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον, τόσον ἦταν ἄτιονη καὶ δυστυχισμένη, ποῦ καὶ ἡ δασκάλας της ἀκόμη τὸ παρετήρησαν. Ἡ Ἐλένη ποῦ ὡς τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν εἶχε πῆ εἰς καμμιά φιλενάδα της τὸ μυστικὸ της τώρα μὲ μίαν μικρὰν ἀφορμὴν ψυχρότητος μαζὴ της ἄρχισε νὰ προδίδῃ τὸ μυστικὸν της εἰς τὴν περὶ στενὴ της φίλην, ποῦ ἦταν τελευταίως ἡ Λιλὴ.

«Καλὴ τὴν ἄφησε κάποιος ποῦ ἀγαπούσε, καὶ γι'αὐτὸ λυώνει ἔτσι». Μὰ ξέρεις. Αὐτὸς δὲν τὴν ἀγάπησε ποτέ, πρὸς αὐτὴ μὲ τὴ φαντασία της, ἄρχισε νὰ τοῦ γράφῃ γράμματτα.

— Τί λές, καυμένη. Αὐτὴ ποῦ κάνει τὴν ἀγία.

— Στάσου, καυμένη. Πῶς νὰ στὸ ἐξηγήσω. Δηλαδή τῆς ἔγραφε κι' αὐτός...

— Αἶ! ἀφοῦ τῆς ἔγραφε, ποῦ ξέρει τὴ θάλαμα, εἶπε πονηρὰ ἡ Λιλὴ, ἡ ὁποία ἦτο

Σερβικὸς στρατὸς ὑποχωρῶν ἐκ τῶν συνόρων μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Αὐστρογερμανῶν.

Ο ΔΙΔΑΧΟΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΛΑΞΕΑΝΑΡΟΣ

ΠΟΛΥΛΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

Δ'

Ότε απέθανεν ο Καλοσγούρος.

Ο Γεώργιος Καλοσγούρος απέθανε από θάνατον εξαφνικόν εις τήν Γενεύην, όπου ή ιδιαιτέρα του πατρίς, ή Κέρκυρα, του είχεν εμπιστευθή τήν επίβλεψιν τής εκπαιδεύσεως όλιγων νέων τέκνων τής.

Ο θάνατος του Καλοσγούρου σκληρότατα πλήττει τήν αρχαίαν και αναρχικήν—και θλιβρώς ενίοτε αναρχικήν—πολιτείαν τῶν γράμματων μας. Αθωρότως και γαληνίως, πειθαρχῶν ευσυνειδήτως, βαθυφρόνως και εξόχως εϊργάζετο. Ως σιμνήν λειτουργίαν εθεώρει τήν διανοητικήν ἐργασίαν. Ἦτο ἱερεὺς τῶν ὠραίων γραμμάτων.

Σχολή εἰς τήν εἰπόμεν τοιοῦτοτρόπως—εργάζεται εις τήν Κέρκυραν, γνησίαι και πάσης τιμῆς ἀξία, λογοτεχνῶν, οἵτινες μοχθοῦσι πρὸς ἀνάπτυξιν και πλουτισμὸν τής νέας φιλολογίας, κατὰ τρόπον—εἰς τὸ ὁμολογήσωμεν—κάπως ἀσυνήθιστον εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἀθήναις. Οἱ λογοτέχνηται οὗτοι δὲν καταφρονοῦσι, κάθε ἄλλο, τήν πρωτότυπον δημιουργικήν ἐργασίαν· ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι τής διανοητι-

κῆς πρωτοτυπίας ἔχουσιν εὐρύτερον κάπως και μάλλον ἐξωνυχισμένην, ἂν και ὀλιγώτερον στίλβουσιν ἐξωτερικῶς και ὀλιγώτερον ἐπιβλητικὴν εἰς τοὺς πολλούς, ιδέαν. Περισσότερον ἀπὸ τήν καθαρῶς δημιουργικήν ἀνεπτυγμένην ἔχοντες δύναμιν, τήν ὁποίαν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καλέσωμεν κριτικὴν φαντασίαν, πλάττουσι τήν τέχνην και πλουτίζουν τήν ποίησιν διὰ μεταφράσεων μάλλον και μεταγίσεων εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ζένων περιβλέπτων ἔργων. Ἀλλ' ἡ δεξιότης, ἡ γνώσις και τὸ αἰθέτημα, και ἡ ἐξαρσις μεθ' ὧν ἐκπληροῦσι τὸν προσορισμὸν τῶν, μάλιστα εἰς καιρὸν καθ' ὃν ἔχομεν μεγίστην ἀνάγκην πνευματικῆς ἐπικοινωνίας, πρεπόντως ὠργικωμένης, προσδίδει εἰς τὸ ἔργον τῶν Κερκυραίων ἱεραφικῶν πτερωτῶν χάριν και σημασίαν ἐπίζηλον.

Τῆς πατρίδος ταύτης θεῶς ἀρχηγός, ὁμοῦ τῆς κριτικῆς και τῆς πλαστικῆς φαντασίας ὑπογραμμός, ποιητῆς ἐξοχὸς εἰς πρωτοτυπίαν, ἀλλὰ και εἰς δικρκὴ διατελῶν ἀείποτε κίησιν και συγκίνησιν ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ἐκ τῶν ζένων ἀριστουργημάτων, και εἰς στενωτάτην μετ' ἐκείνων δικτελῶν ἐπιμιξίαν, ὁ Σολωμός. Τῆς Σχολῆς ταύτης διδάσκαλος, ἐπρωτοστάντην ὁ Ἰάκωβος Πολυλάς, ὁ σοφὸς ὑπομονητικιστῆς του Σολωμοῦ και μεταφραστῆς ἐμπνευσμένος τῶν μεγάλων ποιητῶν. Μέσα εἰς τήν Πλειάδα ταύτην, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦσι, μεταξὺ ἄλλων, γηραιοὶ λησμονηθέντες ἐργάται ὡς ὁ Μάτσης, προῶρος ἀρπαγέντες συμπαθέστατοι λόγιοι ὡς ὁ Κογεβίνας ὁ μεταφραστῆς τῆς ἀνεκδότου εἰσέτι «Ἰριγενείας» του Γκαϊτε, ἐπιστήμονες ὡς ὁ Κεφαλληνός, περιπαθεῖς και φλογεροὶ ποιηταὶ και λογογράφοι ὡς ὁ Μανθίλης και ὁ Θεοτόκης, ὁ Γεώργιος Καλοσγούρος κατέχει κορυφαίαν θέσιν. Ὑπῆρξεν ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐξακολουθητῆς και τελειωτῆς του ἔργου του Πολυλά.

Κατὰ πρῶτον εἴλκυσε τήν προσοχὴν μας μετὴν ὠραίαν αὐτοῦ διάλεξιν, «δημοτικὴν διδασκαλίαν», ὡς τὴν ὀνομάζει, «Περὶ ἐθνικῆς γλώσσης και ἐθνικῆς ἱστορίας», ὀλιγοσέλιδον, ἀλλὰ θρεπτικὸν τεῦχος, δημοσιευθὲν τῷ 1889. Και διὰ τὸν Καλοσγούρον τὸ γλωσσικὸν ζήτημα εἶναι ἐθνικόν, ἀλλ' ὄχι καθ' ὃν τρόπον θέλουσι νὰ νοῶσι τὴν σημασίαν του ταύτην οἱ σχολαστικοὶ και οἱ ἀφιλοσόφηται. Ὡς πάντες οἱ φωτεινῶς ἀντιλαμβανόμενοι τὸ ζήτημα, ἀπὸ τῶν τολμηρῶς ῥιζοσπαστικῶν, ὡς ὁ Ψυχάρης και ὁ Πάλλης, μέχρι τῶν διπλωματικωτέρων και μάλλον καιροσκοπικῶς ἐργαζομένων, και ὁ Καλοσγούρος ὄχι τὸν βεθμιαῖον ἀνόητον

ἐξερχόμενον, ἀλλὰ τὴν βεθμιαῖαν ἀπλοποίησιν τῆς γλώσσης εθεώρει χρέος ὑψίστης φιλοπατρίας και βίας ἀπαρκίτητον πρὸς τὴν διανοητικὴν και τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀνάπλασιν.

Και ὑπὲρ τῆς μεγάλης ταύτης ιδέας δὲν ἔπαυσε ν' ἀγωνίζεται διὰ συγγραφῶν ἐμμέτρων και πεζῶν, ἐν πρώτοις εἰς ἄβυσσον καθρεῦσαν, ἔπειτα δὲ εἰς ἔντεχνον, ὡς αὐτὸς τὴν ἀντελαμβάνετο, δημοτικὴν γλώσσαν, και θεωρητικῶς ἐκφέρων τὰ δόγματα αὐτοῦ και ἐφαρμόζων ταῦτα.

Του Καλοσγούρου αἱ «Κριτικαὶ Παρατηρήσεις» ἐπὶ τῆς μεταφράσεως του «Ἀμλέτου» του Πολυλά, μελέτη δημοσιευθεῖσα τῷ 1891, τέσσαρα περίπου ἔτη μετὰ τὸ πολύκροτον «Ταξίδι» του Ψυχάρη, κατέλαβον εἰς τὴν φιλολογίαν μας θέσιν ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν κατέχουσι τὰ Προλεγόμενα του Πολυλά εἰς του Σολωμοῦ τὰ ποιήματα. Ἐξήγησαν, ἐγνώρισαν και διέπλασαν ἐντὸς τῶν συνειδητῶν ἡμῶν τὴν ὑπέροχον φυσιογνωμίαν του μεταφραστοῦ του «Ἀμλέτου» και τῆς «Ὀδυσσεύς», ὡς ἔπραξεν ὁ Πολυλάς διὰ τὸν Ποιητῆν. Πλὴν τούτου διὰ του τεύχους του ἐκείνου ὁ Καλοσγούρος ἤγγικε κ' ἐβάσανισε προβλήματα γλωσσικὰ και καλλιλογικὰ, ὠμίλητε περὶ Σολωμοῦ, περὶ τέχνης, περὶ ποιητικῆς και μετρικῆς, κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα λογικῆς ἀντιλήψεως κ' εὐσυνειδήτου μελέτης τῶν πραγμάτων μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀθασανίστου και ἀνεματίστου κατὰ μέγα μέρος καιτικῆς παρ' ἡμῖν.

Ο Καλοσγούρος, ὡσάντις τῷ ἐδίδοτο εὐκαιρία, ἂν και σπανίως, ἐγνώριζεν ἀξίως νὰ ὁμιλῇ περὶ τῶν ἀξίων λόγου ποιητῶν ἡμῶν, και μετὰ γράμμας ἀδράς και φιλοκάως νὰ ἀναλύῃ τὸ ἔργον και νὰ ὑποδεικνύῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνων· συνεπλήρωσε τὴν ἰδεολογικὴν παραήρησιν διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς ἀνεκδότου πληροφορίας.

Τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐργασίας του Καλοσγούρου ἀποτελοῦσι μεταφράσεις ἀρχαίων και νεωτέρων ποιημάτων, κλασσικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Ἦρχισε μετὰ τὰ «Εἰδύλλια» του Θεοκρίτου και ἐτελείωσε μετὰ του Αἰσχύλου τὸν «Προμηθεῖα». Τὰς μεταφράσεις ταύτας, ἀποκτήματα τῆς νέας ἡμῶν λογοτεχνίας, συνηώθησαν, διὰ νὰ τὰς συνυφάνουν, ὑπομονὴ φιλολόγου ἐρευνητοῦ τῶν κριτικῶν ἐκδόσεων και σχολίων, ρυθμικῆ γνώσις, γλωσσοπλαστικὴ εὐφυΐα, καλαισθησίαι, μελέτη, ἔμπνευσις. Τὰ προλεγόμενα εἰς τὰς μεταφράσεις του «Προμηθεύς» και τῶν φωσκολικῶν «Μητημάτων», ἡ ὡσαύτως μετὰ κριτικῶν προοιμίου ἀνεκδοτος μεταφράσεις του «Σκούλ» του Ἀλφιέρη, τῆς

ὁποίας ἀποσπάσματα μόνον ἐγνώσθησαν, ὁ στίχος, ἡ γλώσσα, τὰ μεταφραστικὰ κείμενα, αἱ ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις αἱ συνοδούσαι ἐκεῖνα, μαρτυροῦσιν εὐγλώττως περὶ τῆς ἰδιοφυΐας του ἀνδρός. Τὸ ἔργον του δὲν ἔχει τὴν θερμότητα και τὴν λάμψιν ἄλλων, ἀλλὰ τὸ διακρίνει του σχεδιάσματος ἡ καθαρότης, ἡ εὐγένεια του χαρακτῆρος, ὁ κριτικὸς νοῦς· βεβαίως συνείδησις τὸ δικπνεεῖ.

Ο Καλοσγούρος, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα του διδασκάλου του, προσέδωκεν εἰς τὸν στίχον μας πλαστικότητα και δύναμιν ἀξιοπαρητήρητον. Ο δεκαπεντασύλλαβος ἀποκτᾶ νεύρα, ἔντασιν και ἐκφρασιν ὄχι τὴν τυχοῦσαν, εἰς τὰς χεῖρας του· ἀλλὰ κυρίως συνέτεινε εἰς τὴν καλλιέργειαν και τὴν τελειώσιν του δεκατρισυλλαβου στίχου, του τεχνικωτέρου και μάλλον πολυμῶρου τῶν μέτρων μας· τὸν στίχον τούτον χειρίζεται κατ' αὐστηρὰν μετρικὴν μέθοδον, αὐστηρότερον ἢ ὅσον ἐχειρίζετο τούτου ὁ Πολυλάς, ὅστις εὐλόγως τὸν ἐκρίνε καταλληλοτάτον διὰ τὸν νεώτερον δρᾶμα, ἀντὶ του παθόντος ἀτροφίαν εἰς χεῖρας τῶν λογίων στιχοπλόων ἰαμβικῶν δωδεκασυλλαβου.

Ὡς πάντες οἱ εὐμεθῶδες κ' εὐτόλμως ἐργαζόμενοι παρ' ἡμῖν, ἔξω τῶν προχείρων ἐκάστοτε αὐτοσχεδιασμάτων και τῆς ἀνεπαρκούς δημοσιογραφικῆς τύξης, ὁ Καλοσγούρος ἀπῆλθε χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον του κανονικῶς διὰ του βιβλίου προχυνόμενον, ὅπως οὕτω διευκολυνθῆ τῆς φυσιογνωμίας του ἡ διαφώτισις και ἀντιλήψις. Ἐξ ἐναντίας τὸ σκορπισμένον τούτο εἰς περιοδικὰ και εἰς εὐχρηστά φυλλάδια ἔργον ἔτυχε πολλάκις, ὡς εἶναι παρ' ἡμῖν συνήθεια, ὄχι κρίσεως τινος ἢ ἐλέγχου, ἀλλὰ κούφων σκωπτικῶν ἐπιγράμματων και ὑβριστικῶν ὑπαινιγμῶν ἐκ μέρους ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι οὔτε θὰ τὸ ἐμελέτησαν, οὔτε και ἀναγνώσαντες θὰ ἦσαν προητοιμασμένοι νὰ τὸ ἐνοήσουν. Ἀλλὰ τῆς ἀκρισίας και τῆς προσωποληψίας τὰς ἐπιθέσεις και τὰ θεϊότατα ἀδύνατον ν' ἀποφύγωσιν· οἱ δὲ παράγοντες τὰ ὠραῖα ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς ἐνεργεῖς ἢ και δυνάμει ὁμοφύλους τῶν, εἴτε εἰς τὸ παρὸν εἴτε εἰς τὸ μέλλον οὔτοι ἀνήκοισιν.

(Ἀπὸ τὰ «Πρῶτα Κριτικὰ» του κ. Κωστή Παλαμά)

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΩΝ

Τὰ τμήματα Νοσοκομείων ὑπὸ τὴν κ. Β. Μπενάκη, Πτωχῶν ὑπὸ τὴν κ. Νάζου, ὑγιεινῆς ὑπὸ τὴν κ. Δαμαλά καὶ Βρεφῶν ὑπὸ τὴν κ. Λογοθετοπούλου συνεργάζονται πρὸς παροχὴν ἰατρῶν, φαρμάκων καὶ γάλακτος πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων.

Εἰς τὰ τμήματα αὐτὰ προσφέρουν εὐγενῶς τὰς ὑπηρεσίας των πολλὰ κυρία τοῦ Συνδέσμου, τῶν ὁποίων κάθε μία ἀναλαμβάνει τὴν φροντίδα τῶν ἀσθενῶν ἐκάστης ἐνορίας τῆς πόλεως.

Τὸ Τμήμα τῆς μαθητικῆς Πολυκλινικῆς ἤρχισε νὰ λειτουργῇ καθ' ἐκάστην εἰς τὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦ ἀρ. 29. Αἱ ἐπισκέψεις τῶν μαθητῶν γίνονται καθ' ἐκάστην εἰς τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας παρὰ ἐιδικῶν ἰατρῶν διὰ τὰς παθήσεις ὀφθαλμῶν καὶ ὠτων, λαμποῦ, ὀδόντων, χειρουργικὰς καὶ παθολογικὰς.

Γάλα ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχεται εἰς τὰ μικρὰ τῶν ἐπιστράτων κατὰ Τρίτην καὶ Σάββατον.

Κανονισθεῖσαι ὥραι ὑποδοχῆς τῆς Μαθητικῆς Πολυκλινικῆς εἶναι: Παθολογικὰ καθ' ἐκάστην 2—4 μ. μ. Ὀδοντολογικὰ Δευτέραν, Τετάρτην, Σάββατον 2—3 μ. μ. Ὀφθαλμολογικὰ, Δευτέραν, Τετάρτην, Σάββατον. 2—3 μ. μ. Χειρουργικὰ Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον 2—3 μ. μ. καὶ ὀρθοπαιδικὰ, Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν 2—3 μ. μ.

Ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΩΝ

Ἡ συγκέντρωσις τῶν κυριῶν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων κάθε Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν μαλλίνων φορεμάτων τῶν μικρῶν τῶν ἐπιστράτων ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν. Περὶ τὰς 50—100 κυρία προσέρχονται τακτικά, ἡ ἐφορία δὲ τῶν δεσποινίδων ἐν ὀλομελίᾳ πάντοτε. Κανὲν ἐργοστάσιον ἀπὸ τὰ φημισμένα τῆς ραπτικῆς δὲν εἶχε ποτὲ τὴν εὐσυνειδητὸν προθυμίαν τῶν ἐργαζομένων καὶ δὲν ὑπάρχει εἶδος ραπτικῆς τὸ ὁποῖον νὰ κατασκευασθῇ ἕως τώρα ἀπὸ ἀβρότερα χέρια καὶ μὲ περισσοτέραν ἀγάπην ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ ἀλλὰ κομψὰ φορεματάκια τῶν μικρῶν τῶν ἐπιστράτων.

Κόπτρια ἀκαταπόνητος, ἐργαζομένη τακτικὰ ἀπὸ τὰς τρεῖς ἕως τὰς ὀκτώ, εἶναι ὠραιοτάτη καὶ νεαρὰ κυρία τῶν Ἀθηνῶν, ἡ κ. Καναβα-

ριώτη, τὸ γένος Ρετσίνα. Ὅρθῃ πάντοτε κατορθώνει νὰ κόπτει περὶ τὰ τριάντα ἕως τὰ σαράντα φορέματα εἰς τὸ διάστημα τῶν πέντε ὡρῶν, νὰ τὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ τρυπώματος κ. Σκληροῦ καὶ νὰ τροφοδοτῇ τὰ πολυπληθῆ χέρια τῶν ἐθελοντριῶν ραπτριῶν. Ἡ κ. Τριανταφυλλάκου κόπτει ἐπίσης συγχρότατα, ἐτοιμάζουσα καὶ ἐργασίαν μετὰ τῆς κ. Κ. Ἡπίτου. Τακτικώταται εἰς τὴν ἐργασίαν εἶναι αἱ κ. κ. Μαυρομιάτη, Ἀγγελοπούλου, Ζούζουλα, Ἀντ. καὶ Μ. Ἡπίτου, Ράλλη, Χαρκοκονδύλη, Ξυδάκη, κ. ἄ., αἱ δεξ Βόιλα, Τριανταφυλλάκου, Ἡλιοπούλου, Λεονάρδου, Καλάρη, Ζούζουλα, Κανελλοπούλου, Μειντάνη, Ἀναστασιάδου, Βουτσιανᾶ, Μελά, Ψωμάκη, Τσιγόνη, Χρουσάκη κ. λ.

Κυρία ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὑφασμάτων αἱ κ. κ. Ἡπίτου, Τριανταφυλλάκου, Ζούζουλα.

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν γίνεται ἡ διανομὴ τῆς πρώτης δόσεως. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ προτιμηθῶν αἱ οἰκογένειαι τῶν τμημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν κατορθώθη νὰ πάρουν συσσίτιον, παρεχομένων πρὸς τοῦτο τῶν καταλόγων παρὰ τῶν οἰκειῶν ἐνοριῶν, εἰς τὰς ὁποίας θὰ γίνῃ καὶ ἡ διανομὴ παρὰ τῶν κυριῶν τοῦ τμήματος.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπεκάτσες. Μὲ τὰ πρῶτα κρεῖα, ποῦ θὰ παρουσιαθοῦν ἐπὶ τέλους, ἡ μπεκάτσες θὰ εὐρεθοῦν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν ἐκλεκτῶν φαγητῶν. Τὰ σαλμί καὶ ἡ ψητῆς μπεκάτσες εἶναι τόσο γνωστὸν πὼς γίνονται, ἐδώκαμεν δὲ καὶ ἡμεῖς σειρὰν συνταγῶν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ὁ τρόπος τῆς χωριάτικης κατασκευῆς τῶν, ὁ ὁποῖος φαίνεται εἶναι τέλειος.

Τῆς καθ' ὀρίζετε, χωρὶς νὰ πετάξετε τὰς ἀκαθαρσίας των. Τῆς μαρινάρετε δύο ἡμέρας μέσα σὲ λάδι, κρασί μπουσκῶ, εἰς τὸ ὁποῖον κόπτετε κρομμύδια, ἀνθρίνα, κροῖα, μαϊντανὸ σέλινο. Προσθέτετε ἀλατοπίπερο καὶ ὀίγανη. Τῆς βγάξετε, περνάτε ἀπὸ τρυπητὸ τὴν σάλτσα, τῆς βάζετε σάλτσα καὶ μπεκάτσες εἰς τὴν κροκάνα, ἀφοῦ τὰς αἰοῦτε μέσα μὲ τὴν ἀκαθαρσίαν των καὶ χύσετε καὶ ἀπὸ τὴν σάλτσαν καὶ τῆς στέλλετε εἰς τὸν φούρνον, σκεπασμέ εἰς μὲ χαρτί, γὰ νὰ μὴ στεγνώσουν. Εἶναι πολὺ ὀρεκτικῆς.

Μπεκάτσες παραγεμιστές. Κατασκευάζετε μίαν φάρσαν ζαμπόν ἢ λουκάνικα φιλοκοιμένα, κάστανα βροσμένα, μήλα εἰς φέτες, ἓνα κομμάτι ψυχρὰ ψομὶ βρεγμένο εἰς κρασί, λαρδί ἢ πάχος χοιρινόν, τὰ ὁποῖα κοκκινίζεται μὲ βούτυρο καὶ μὲ λίγο κρομμύδι. Προσθέτετε 2-3 αἰγᾶ. Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ παραγεμίσετε τῆς μπεκάτσες, τῆς ὀάπτετε καὶ τῆς ψίνετε μὲ βούτυρο, λαρδί καὶ κρασί μπουσκῶ. Χορίστὰ τηγανίζετε φέτες ψομί, στρώνετε τὴν πιπέτα σας καὶ σεβρίζετε ἐπάνω μπεκάτσες καὶ σάλτσα.